Було на світанку.

Сіріла темна блакить неба, гинули чудні істоти, тіни, що блукали в ночі по небу, полях і лісах і обгортали міцним сном землю, людей, трави й дерева.

Наче налякані тим світлом, що приносив з собою найближчий день, вони бігли з стежок, шляхів, з жахом кидались по сторонах, зникали десь невідомо.

Гасли в далекій блакиті срібні зорі, що надсилали тишу і спокій на землю, охороняли її сон, дивлячись ясними очима з високости.

Займався схід. Там далеко здіймалось рожеве сяйво і поволі пливло по небу. Спочатку ледве помітне, воно ставало все більше яскравим, блискучим, а знизу здіймалось друге, бігло в далечінь, доганяло перше, торкалось до темної блакиті, розсипало по ній срібло.

Воно впало в гайок, стрибнуло по верхів’ях.

Таємний і мовчазний до того гайок прокинувся наче від глибокого сну і зашелестів.

Тихе, одноманітне шепотіння прокотилось по зелених молодих листочках і зникло десь за гайком.

Здавалось, воно говорило про те, що ніч скінчилась, а з нею темрява й сон, що ранок починається, сонце сходить, людей будить, кличе їх до праці, життя.

Знов шепотіння прокотилось по верхів’ях, як хвиля, раз, вдруге. І все прокинулось загойдалось, зашелестіло. Закричала іволга, затьохкав

соловей, розлилася пісня його мелодійними згуками в холоднім, ранішнім повітрі.